



Arrest

nr. 216 857 van 14 februari 2019
in de zaak RvV X/ VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DE FEYTER
Hundelgemsesteenweg 275
9050 LEDEBERG

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 8 maart 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 februari 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Blijkens het administratief dossier heeft verzoeker op 28 mei 2008 en 10 september 2014 asiel-aanvragen ingediend. Deze asielaanvragen werden afgesloten met arresten van de Raad, respectievelijk van 21 januari 2009 met nr. 21 701 en van 19 januari 2016 met nr. 160 347, waarbij verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd. Verzoeker heeft voorts in de periode tussen 2009 en 2014 vier aanvragen om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis en één aanvraag op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) ingediend, die allemaal hebben geleid tot negatieve beslissingen.

1.2. Op 18 augustus 2016 dient verzoeker een derde asielaanvraag in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen treft op 15 februari 2017 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van de meervoudige asielaanvraag.

1.3. Op dezelfde dag treft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van verzoekers minderjarige kinderen die op 18 augustus 2016 eveneens een asielaanvraag hadden ingediend.

1.4. Op 22 februari 2017 treft de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker ten aanzien van verzoeker. Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer (1), die verklaart te heten (1), naam : M. voornaam : Y.H. (...) nationaliteit : Irak het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. REDEN VAN DE BESLISSING : Op 15 februari 2017 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag genomen. (1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1 ° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum. Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980 § 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. De onderdaan van een derde land heeft meer dan twee asielaanvragen ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag, inderdaad, aangezien betrokkene al op 28/05/2008 en 10/09/2014 asiel heeft aangevraagd en door de beslissing tot weigering van in overwegingname van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 15 (vijftien) dagen. In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen.”

1.5. Bij arrest nr. 188 663 van 20 juni 2017 verwerpt de Raad het beroep dat werd ingediend tegen de in punt 1.2. bedoelde beslissing, dit op grond van artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet.

1.6. Bij arrest nr. 205 357 van 15 juni 2018 worden de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus eveneens geweigerd ten aanzien van verzoekers minderjarige kinderen.

1.7. Op 1 oktober 2018 treft de verwerende partij bevelen tot terugbrenging (bijlage 38) met betrekking tot verzoekers minderjarige kinderen. De beroepen die hiertegen werden ingediend, werden verworpen bij arresten 216 859 en 216 860 van 14 februari 2019.

2. Over de ontvankelijkheid

Ter terechtzitting doet de verwerende partij afstand van de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep die ze heeft opgeworpen in haar nota met opmerkingen. De Raad moet er dan ook niet langer uitspraak over doen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In wat kan worden beschouwd als een eerste middel, werpt verzoeker de schending op van “de materiële motiveringsverplichting (art. 2 en 3 Wet 29 juli 1991) juncto art. Art. 74/13 vreemdelingenwet alsook het zorgvuldigheidsbeginsel”.

Verzoeker betoogt als volgt:

“1. Conform art. 74/13 vreemdelingenwet dient de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) rekening houden met het belang van het kind en met het gezins- en familieleven wanneer zij beslist om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren aan de ouders van minderjarige kinderen in irregulier verblijf. Zoals reeds gesteld heeft verzoeker twee minderjarige zoontjes, geboren in 2011 en 2013, die bij hem verblijven. In casu is het begeleide minderjarige kind niet vermeld in de administratieve documenten en beslissingen van haar moeder. Het is uiteraard de ouder, zijnde verzoeker, die in het kader van de verblijfsprocedures het voorwerp heeft uitgemaakt van verhoren en gesprekken met de autoriteiten. Desondanks is het van essentieel belang dat de specifieke situatie van het minderjarige kind aan een bijzondere beoordeling wordt onderworpen, aangezien de beslissingen die door de autoriteiten met betrekking tot de vader worden genomen ook hen rechtsreeks aanbelangen. De analyse van de gezinssituatie op het ogenblik van de keuze om al dan niet een BGV af te leveren, dient dus ook de elementen met betrekking tot de situatie van de minderjarige kinderen en de beoordeling van hun specifieke belang te bevatten. 2. Meerdere arresten van de RvV (RvV 25 juni 2014, nr. 126.183; RvV 27 juni 2014, nr. 126.481; RvV 20 november 2014, nr. 133.544, RvV 17 december 2014, nr. 135.296.) herinneren er trouwens aan dat, hoewel de wet voorziet dat de DVZ in sommige gevallen een BGV moet afgeven aan een vreemdeling in irregulier verblijf, die verplichting niet moet worden begrepen als iets wat automatisch en onder alle omstandigheden aan de administratie wordt opgelegd. Het feit alleen dat de persoon irregulier op het grondgebied verblijft volstaat op zich niet om een BGV af te geven. De administratie beschikt dus over een zekere appreciatiebevoegdheid die zij geval per geval moet aanwenden. Indien de autoriteiten beslissen om een BGV af te geven, zijn zij wettelijk verplicht om rekening te houden met het belang van het kind bij de bepaling van de modaliteiten ervan. Onder modaliteiten wordt hier verstaan: het BGV al dan niet koppelen aan een termijn voor vrijwillige terugkeer, een beslissing tot opsluiting en/of een inreisverbod. Dit heeft overigens geen louter theoretisch belang: wanneer aan het gezin een termijn voor vrijwillige terugkeer wordt toegestaan, kan dit gezin vragen om die te verlengen indien de kinderen naar school gaan (Art. 74/14, §1, lid 4 vreemdelingenwet). De DVZ beschikt in dit geval over een discretionaire bevoegdheid. 3. Desondanks is in casu geen enkele motivering voorzien die betrekking heeft op de situatie van de minderjarige kinderen van verzoeker. Meer nog, ondanks de bestreden beslissing duidelijk betrekking heeft op zowel verzoeker als zijn minderjarige zoontjes, worden zij zelfs niet vermeld in het motiverend deel van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. In casu ligt zowel een schending van de materiële als van de formele motiveringsverplichting voor. Hieromtrent verwijst verzoeker naar vaste rechtspraak van uw raad. Er werden reeds herhaaldelijk beslissingen vernietigd omwille van het feit dat een specifieke motivering ontbreekt betreffende het belang van het kind bij de afgifte van een BGV aan een gezin met minderjarige kinderen. (Met name: RvV 27 juni 2014, nr. 126.481; RvV 8 december 2014, nr. 134.659, RvV 17 december 2014, nr. 134.659)”.

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Dit aspect maakt deel uit van de materiële motiveringsplicht aangezien dit beginsel de Raad oplegt om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3. Voor zover verzoeker erover valt dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met en niets vermeldt over zijn twee minderjarige zoontjes en geen analyse maakt van de gezinssituatie van verzoeker en zijn twee zoontjes, dient de Raad op te merken dat verzoeker niet onwetend kan zijn van het feit dat de verwerende partij met betrekking tot zijn twee zoontjes op 1 oktober 2018 beslissingen tot afgifte van bevelen tot terugbrenging heeft getroffen, die gericht zijn aan verzoeker. Verzoeker heeft deze beslissingen immers aangevochten bij de Raad (rolnrs. 225 899 en 225 903). In deze beslissingen wordt gemotiveerd aangaande het hoger belang van het kind, de gezinseenheid en het recht op onderwijs. Deze beslissingen werden weliswaar ruim anderhalf jaar na de bestreden beslissing getroffen, maar de Raad ziet niet in welk belang verzoeker nog heeft bij zijn kritiek dat de bestreden beslissing geen enkele motivering bevat die betrekking heeft op de situatie van zijn twee minderjarige kinderen en hiermee geen rekening houdt, gezien de inhoud van de voormelde beslissingen van 1 oktober 2018 die getroffen werden met betrekking tot zijn twee zoontjes. Verzoeker noch zijn zoontjes werden gerepatriëerd voor het beslechten van de beroepen gericht tegen de bestreden beslissing en tegen de in punt 1.7. bedoelde beslissingen van 1 oktober 2018. Het betoog ter terechtzitting dat deze beslissingen dateren van na het treffen van de bestreden beslissing volstaat niet om alsnog het belang aan te tonen. Het belang bij een middel moet niet enkel bestaan bij het instellen van het beroep maar ook gedurende de gehele procedure, tot op het ogenblik van de uitspraak. Het kan teloorgaan door omstandigheden die zich in de loop van het geding voordoen, quod in casu.

3.4. Voor de volledigheid voegt de Raad er nog aan toe dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen motiveringsplicht inhoudt voor de verwerende partij. Wel legt deze bepaling de verwerende partij op om met de in de bepaling opgesomde elementen rekening te houden. Uit de voormelde beslissingen van 1 oktober 2018 blijkt dat de verwerende partij ondertussen rekening gehouden heeft met het hoger belang van de minderjarige kinderen en met de gezinssituatie.

Het eerste middel is, voor zover al ontvankelijk, ongegrond.

3.5. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van "het art. 3 EVRM en art. 6.27 & 37 Kinderrechtenverdrag".

Verzoeker betoogt als volgt:

"1. Huidige situatie geeft onmiskenbaar aanleiding tot een schending van art. 3 EVRM dat voorziet in een verbod op onmenselijke of vernederende behandeling alsook art. 37 van het Kinderrechtenverdrag, dat voorziet in de positieve verplichting voor de verdragsstaten om te waarborgen dat geen enkel kind wordt onderworpen aan wrede, onmenselijke of onterende behandeling: "Artikel 37 De Staten die partij zijn, waarborgen dat: a) een enkel kind wordt onderworpen aan foltering of aan een andere wrede, onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing. (...) " De minderjarige kinderen van verzoeker hebben de Oekraïense nationaliteit. Door het bevel het grondgebied te verlaten dienen zij het grondgebied te verlaten en terug te keren naar Oekraïne. Bovendien zijn de minderjarige kinderen van verzoeker geboren in België en gaat zij reeds heel hun leven naar school in België. Zij hebben aldus geen enkele band met het land naar waar zij uitgewezen zouden worden. Bovendien beschikt verzoeker over geen enkele bron van inkomsten of financiële middelen. Bij een eventuele uitwijzing zou hij terecht komen in een land waarin hij geen enkele toekomst heeft. Het zou verzoeker en zijn minderjarige kinderen de facto verplichten tot een leven op straat - zonder voeding, zonder huisvesting, zonder onderwijs-, hetgeen onbetwistbaar een inbreuk op deze verplichting uitmaakt. 2. De situatie waarin verzoeker zich zou bevinden indien de bestreden beslissing niet wordt vernietigd komt ook manifest in strijd met de verplichtingen van de Belgische Staat welke voortvloeien uit art. 6 Kinderrechtenverdrag: "1. De Staten die partij zijn, erkennen dat ieder kind het inherente recht op leven heeft. 2. De Staten die partij zijn, waarborgen in de ruimst mogelijke mate de mogelijkheden tot overleven en de ontwikkeling van het kind. " Doordat de minderjarige zoontjes van verzoeker niet meer over een vaste huisvesting, inkomsten of zelfs maar de mogelijkheid naar school te gaan zal beschikken wordt de structuur die was opgebouwd in hun jonge leven radicaal doorbroken. De verplichting om de ontwikkeling van de kinderen in de ruimste mogelijke mate te waarborgen -zoals genoemd in art. 6.2. van het Kinderrechtenverdrag- wordt aldus flagrant geschonden. Bovendien wijst verzoeker ook op de verplichting die rust op de verdragsluitende staat ex art. 27 Kinderrechtenverdrag: "Artikel 27 1. De Staten die partij zijn, erkennen het recht van ieder kind op een levensstandaard die toereikend is voor de lichamelijke, geestelijke, intellectuele, zedelijke en maatschappelijke ontwikkeling van het kind. (...) De Staten die partij zijn, nemen, in overeenstemming met de nationale omstandigheden en met de middelen die hun ten dienste staan, passende maatregelen om ouders en anderen die verantwoordelijk zijn voor het kind te helpen dit recht te verwezenlijken, en voorzien, indien de behoefte daaraan bestaat, in programma's

voor materiële bijstand en ondersteuning, met name wat betreft voeding, kleding en huisvesting. " Indien verzoeker en zijn minderjarig kinderen op straat zouden worden gedwongen, waardoor zij geen enkele zekerheid hebben over noch een slaapplek 's nachts noch hun dagelijkse noodzakelijke voeding zouden zij uiteraard niet beschikken over de vereiste levensstandaard die toereikend is voor een intellectuele en zedelijke ontwikkeling van het kind, wel integendeel. Verzoeker zelf wordt al helemaal niet geholpen om de intellectuele en zedelijke ontwikkeling van zijn kinderen te verwezenlijken (cfr. art. 27.3. Kinderrechtenverdrag)."

3.6. De kritiek van verzoeker waarbij hij de schending van artikel 3 EVRM met betrekking tot de situatie van zijn minderjarige kinderen opwerpt alsook bepalingen van het Kinderrechtenverdrag aanhaalt, heeft geen betrekking op de bestreden beslissing. Deze beslissing werd immers niet getroffen ten aanzien van verzoekers minderjarige kinderen. Hierbij kan opnieuw worden verwezen naar de bovenvermelde beslissingen van 1 oktober 2018 die de verwerende partij getroffen heeft met betrekking tot verzoekers minderjarige kinderen. Een onderdeel van een middel dat geen betrekking heeft op de bestreden beslissing is onontvankelijk.

3.7. Waar verzoeker opwerpt dat de bestreden beslissing ertoe leidt dat hij bij uitwijzing terecht komt "in een land" waar hij geen enkele toekomst heeft en hij op straat zal terecht komen, dient de Raad op te werpen dat dit niet meer dan een bloot en bovenal vaag betoog betreft, dat bezwaarlijk een schending van artikel 3 van het EVRM kan aantonen.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA